

1. Streszczenie

słowa kluczowe: ortopedia koni, mięsień międzykostny, desmopatia, adipocytokiny

Choroby układu mięśniowo-szkieletowego w istotnym stopniu wpływają na osiągnięcia sportowe i dobrostan zwierząt. Choroby mięśnia międzykostnego, ze szczególnym uwzględnieniem desmopatii przyczepu proksymalnego mogą być przyczyną kulawizn oraz problemów behawioralnych koni. Większość pacjentów z chroniczną postacią chorób, zarówno w kończynach piersiowych jak i miednicznych wykazuje subtelne objawy kliniczne, a chroniczny stan zapalny lub powtarzające się urazy mogą prowadzić do zmian w strukturze tkankowej, w tym kostnej. Zmiany te mogą być diagnozowane z zastosowaniem między innymi metod ultrasonograficznych oraz rezonansu magnetycznego. Na podstawie dostępnych badań naukowych dostrzeżono potencjalną zależność między lokalną tkanką tłuszczową oraz unaczynieniem proksymalnego przyczepu mięśnia międzykostnego a procesami degeneracyjnymi i odczuwaniem bólu w chorobach chronicznych. Wydaje się, że wiele aspektów związanych z chorobami SL u koni, można dyskutować z uwzględnieniem wiedzy dotyczącej tendinopatii ścięgna Achillesa. Tkanka tłuszczowa jest istotną komponentą mięśnia międzykostnego u koni, która podobnie jak w przypadku zależności anatomicznych ścięgna Achillesa i ciała tłuszczowego Kagera może być źródłem adipocytokin zarówno w warunkach fizjologicznych jak i na wszystkich etapach choroby. Obecnie wiadomo, że adipocytokiny nie mogą być postrzegane jako zaangażowane w pojedyncze procesy chorobowe, ale jako cząsteczki pełniące zdwywersyfikowane funkcje fizjologiczne. Zaznaczono także rolę adipocytokin w procesach rehabilitacji chorób układu mięśniowo - szkieletowego oraz podczas treningu u ludzi. Wykazano rolę adipocytokin w patogenezie chorób układu mięśniowo- szkieletowego, metabolizmie tkanki kostnej, w tym wpływ na procesy przebudowy kości oraz zmiany degeneracyjne w stawach. W wynikach własnych niniejszej pracy, wykazano niższe stężenie rezystyny u koni z desmopatią mięśnia międzykostnego, natomiast wyższe w osoczu krwi żyłnej koni regularnie pracujących. U badanych koni w przedmiotowej pracy odnotowano wyższe stężenie rezystyny i IL-8 u wszystkich koni padokowanych oraz u w grupie koni trenujących. Uzyskane dane pokazują, że stężenia m.in. rezystyny w osoczu być może jest istotne z klinicznego punktu widzenia. Podjęta próba poszukiwania etiopatogenezy procesów przebiegających w obszarze proksymalnego przyczepu mięśnia międzykostnego być może zoptymalizuje procedury leczenia i rehabilitacji koni.